ePublishing

Byzantina Symmeikta

Vol 24, No 1 (2014)

BYZANTINA SYMMEIKTA 24

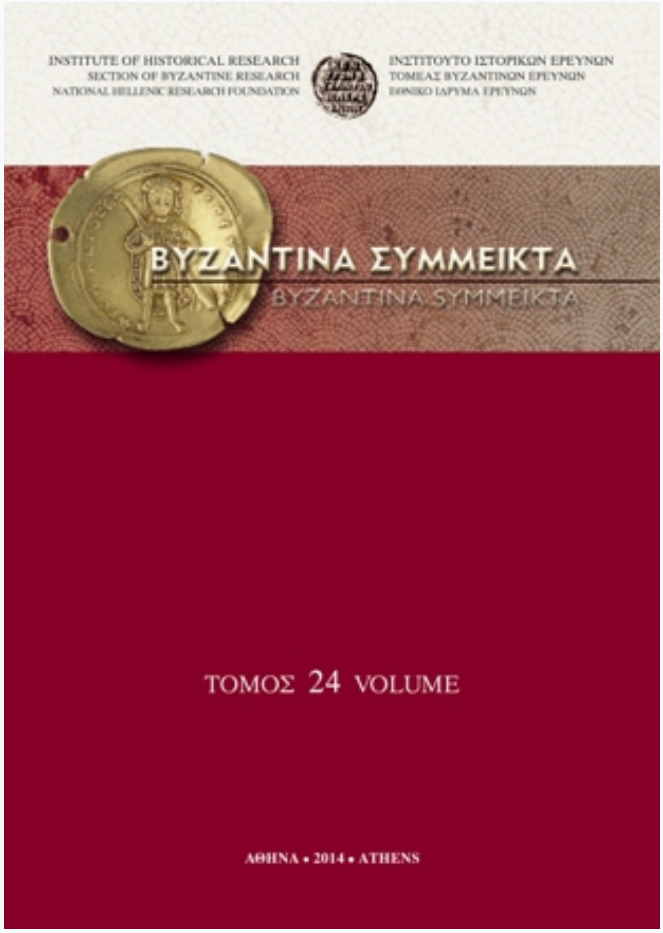

Βιβλιοκρισία:Η. ΤΑΞΙΔΗΣ, Μάξιμος Πλανούδης. Συμβολή στη μελέτη του corpus των επιστολών του [Βυζαντινά Κείμενα και Μελέτες 58], Κέντρο Βυζαντινών Ερευνών, Θεσσαλονίκη 2012. ISBN 978-960-7856-47-0

Στυλιανός ΛΑΜΠΑΚΗΣ

doi: 10.12681/byzsym.1166

Copyright © 2014, Στυλιανός ΛΑΜΠΑΚΗΣ

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0.

To cite this article:

ΛΑΜΠΑΚΗΣ Σ. (2014). Βιβλιοκρισία:Η. ΤΑΞΙΔΗΣ, Μάξιμος Πλανούδης. Συμβολή στη μελέτη του corpus των επιστολών του [Βυζαντινά Κείμενα και Μελέτες 58], Κέντρο Βυζαντινών Ερευνών, Θεσσαλονίκη 2012. ISBN 978-960-7856-47-0. *Byzantina Symmeikta*, *24*(1), 337–339. https://doi.org/10.12681/byzsym.1166

https://epublishing.ekt.gr | **e-Publisher:** EKT | **Downloaded at:** 12/10/2024 10:46:19

Η. Ταξιδης, *Μάξιμος Πλανούδης. Συμβολή στη μελέτη του corpus των επιστολών του* [Βυζαντινά Κείμενα και Μελέτες 58], Κέντρο Βυζαντινών Ερευνών, Θεσσαλονίκη 2012, σελ. 332, ISBN 978-960-7856-47-0

Ἔχει τονισθεῖ πολλὲς φορὲς ὅτι τὰ ἐπιστολογραφικὰ κείμενα, ὡς «τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἑνὸς διαλόγου» κατὰ τοὺς ἀρχαίους θεωρητικούς[1], διαλόγου ἡμιτελοῦς, καθὼς ἀπουσιάζει ἡ ἀπάντηση τοῦ ἀποδέκτη, παρουσιάζουν σημαντικὲς δυσκολίες κατανόησης καὶ ἑρμηνείας γιὰ τὸν μελετητή, καθὼς δὲν εἶναι πάντα εὐκόλως ἐννοούμενα τὰ συμφραζόμενά τους. Εἶναι ἰδιαιτέρως εὐπρόσδεκτη λοιπὸν ἡ παρουσιαζόμενη μονογραφία γιὰ τὶς 122 ἐπιστολὲς τοῦ Μαξίμου Πλανούδη, προσιτὲς ὡς γνωστὸν στὴν ἄριστη ἔκδοση τους ἀπὸ τὸν P. L. Leone[2], ἡ ὁποία ἔκδοση ὅμως περιλαμβάνει ὑποτυπώδη σχολιασμό, τελείως ἀνεπαρκῆ τόσο γιὰ τὴν ἔνταξη τοῦ συγκεκριμένου ἐπιστολογραφικοῦ corpus στὸ εὐρύτερο κοινωνικὸ καὶ πνευματικὸ περιβάλλον τῆς ἐποχῆς του, ὅσο καὶ γιὰ τὴν μελέτη του ὡς λογοτεχνικοῦ κειμένου.

Στὸ διπλὸ αὐτό αἰτούμενο ἀνταποκρίνεται πολὺ καλὰ τὸ βιβλίο αὐτὸ (ἐπεξεργασμένη καὶ ἀναθεωρημένη μορφὴ τῆς διατριβῆς τοῦ συγγραφέα), μὲ τὴν διάρθρωσή του σὲ δύο τμήματα: τὸ πρῶτο μέρος (σσ. 15-146) εἶναι ἀφιερωμένο στὸν βίο καὶ στὸ ἐπιστολογραφικὸ ἔργο τοῦ μεγάλου λογίου καὶ τὸ δεύτερο ἐξετάζει λεπτομερῶς τὴν γλώσσα καὶ τὴν ρητορικὴ τῶν ἐπιστολῶν (σσ. 149-329).

Τὸ πρῶτο μέρος ἀντιστοίχως ὑποδιαιρεῖται σὲ 4 ἑνότητες: 1). ὁ βίος (σσ. 17-29), ὅπου συντίθενται τὰ βιογραφικὰ τοῦ Πλανούδη, μὲ βάση στοιχεῖα ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ ἔργο του καὶ ἀξιοποίηση τῆς σχετικῆς βιβλιογραφίας. 2). Τὸ ἐπιστολογραφικὸ ἔργο (σσ. 31-40), μὲ δύο ὑποενότητες: α) ἡ παράδοση τοῦ ἔργου: χειρόγραφα καὶ

1. Βλ. Ι. Συκουτρης, *Μελέτες καὶ ἄρθρα. Τὰ γερμανόγλωσσα δημοσιεύματα, τ. Α΄. Οἱ ἐπιστολὲς τοῦ Σωκράτη καὶ τῶν Σωκρατικῶν. Ἀρχαία ἐπιστολογραφία.* Μετάφραση-ἐπιμέλεια Δ. Ι. Ιακωβ - Α. Ρεγκακος, Ἀθήνα 2001, 186.

2. P. L. Leone, *Maximi monachi Planudis Epistulae* [Classical and Byzantine Monographs 18], Amsterdam 1991.

ἐκδόσεις[3], καὶ β) ἡ ἐπιστολογραφικὴ συλλογή, μὲ γενικὲς διαπιστώσεις γιὰ τὴν σύνθεση τοῦ corpus καὶ τὴν χρονολόγηση τῶν ἐπιστολῶν. Ἀκολουθεῖ στὴν τρίτη ἑνότητα (σσ. 41-133), λεπτομερὴς ἀνάλυση τῶν ἐπιστολῶν καὶ συσχετισμοὶ μεταξύ τους, μὲ βάση τοὺς ἀποδέκτες, καθὼς καὶ ἐκτενὴς συζήτηση γιὰ τὸ πρόβλημα τῆς χρονολόγησής τους, μὲ πλήρη ἀξιοποίηση τῆς παράλληλης βιβλιογραφίας. Στὴν τέταρτη τέλος ἑνότητα, μὲ γενικὴ ἐπικεφαλίδα «Προσωπογραφικὰ δεδομένα» (σσ. 135-146) παρουσιάζονται: α) ἡ ἀναλογία κληρικῶν –κοσμικῶν/ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, β) οἱ συγγενικὲς –πνευματικὲς σχέσεις μεταξὺ τοῦ ἐπιστολογράφου καὶ τῶν ἀποδεκτῶν, γ) οἱ συγγενικὲς σχέσεις μεταξὺ τῶν ἀποδεκτῶν, δ) οἱ συγγενικὲς σχέσεις μεταξὺ τῶν ἀποδεκτῶν καὶ μελῶν τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας, ε) ἡ ἀλληλογραφία τῶν ἀποδεκτῶν τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Μαξίμου Πλανούδη, στ) ἡ διακίνηση βιβλίων-κωδίκων καὶ ἔργων τοῦ Μαξίμου Πλανούδη μέσω των ἐπιστολῶν καὶ ζ) Ὁ Μάξιμος Πλανούδης καὶ ὁ κύκλος τῶν μαθητῶν του στὸ ἐπιστολογραφικὸ corpus.

Δύο μόνο μικρὲς προσθῆκες στὸ τμῆμα αὐτὸ: στὶς σσ. 53-54, γιὰ λόγους «ἱστορικοὺς» θὰ ἄξιζε νὰ ἀναφερθεῖ καὶ ἡ μελέτη τοῦ Σπ. Λάμπρου, Ἐπιστολὴ Μαξίμου τοῦ Πλανούδη περὶ μεμβρανῶν, *Δελτίον τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας τῆς Ἑλλάδος* 2(1885), 62-64 [ἕνα ἔτος δηλαδὴ πρὶν κυκλοφορήσει ἡ (πρώτη) ἔκδοση τῶν ἐπιστολῶν ἀπὸ τὸν M. Treu[4]], ὅπου ἐπισημαίνονται καὶ παρουσιάζονται οἱ πληροφορίες περὶ μεμβρανῶν στὴν ἐπιστολὴ 100 (μὲ βάση τὸ χειρόγραφο Ἰβήρων 184), πρὸς τὸν Μελχισεδὲκ Ἀκροπολίτη.

Ἐπίσης στὶς σσ. 68-69 (καὶ 145) ὅπου περὶ μοναχοῦ Γρηγορίου, θὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρχει ἀναφορὰ στὰ γραφόμενα τοῦ Στ. Κουρούση[5], ὁ ὁποῖος ἐπαναφέρει στὸ προσκήνιο παλαιότερη ὑπόθεση τοῦ Γ. Φατούρου[6] καὶ πιθανολογεῖ ὅτι «ὁ Γρηγόριος μοναχὸς τοῦ Γαβρᾶ καὶ εἶτα Γρηγόριος ἀρχιερεὺς Ἀχρίδος εἶναι ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν μοναχὸν καὶ πρεσβύτερον Γρηγόριον τὸν μαθητὴν τοῦ Πλανούδη».

Τὸ δεύτερο μέρος τοῦ βιβλίου ὑποδιαιρεῖται σὲ ἑπτὰ ἑνότητες. Κεντρικὴ θέση ἐδῶ ἔχει ἡ ἐκτενέστατη τέταρτη ἑνότητα (σσ. 171-259), στὴν ὁποία ἐξετάζεται ἡ γλῶσσα τῶν ἐπιστολῶν˙προηγοῦνται τρεῖς μικρότερες ἑνότητες

3. Βλ. καὶ τὸ παράρτημα (σσ. 315-318), μὲ ἀναλυτικὸ πίνακα τῶν χειρογράφων ποὺ παραδίδουν κάθε ἐπιστολή.

4. M. Treu, *Maximi monachi Planudis Epistulae*, Breslau 1886 καὶ δεύτερη ἔκδοση 1890.

5. Σ. Ι. Κουρουσης, Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Βουλγαρίας (ιγ΄-ιδ΄ αἰ.) ἐπιστολαὶ μετά τινων βιογραφικῶν ἐξακριβώσεων, *ΕΕΒΣ* 45 (1981), 516-558, ἰδίως 555-558.

6. G. Fatouros, *Die Briefe des Michael Gabras (ca.1290-nach 1350)* [WBS 10/1-2], Wien 1973, τ. Ι, 43, ἀρ. 34.

ὅπου ἀναλύονται τὰ μοτίβα καὶ οἱ λεκτικοὶ τρόποι τῶν ἐπιστολῶν (σσ. 149-157), μὲ εἰδικὴ ἀναφορὰ στὸ μοτίβο τῆς φιλίας (σσ. 159-163)[7], καὶ ἐπιχειρεῖται νὰ ἐντοπισθοῦν στοιχεῖα ποὺ βοηθοῦν νὰ ἑρμηνευθεῖ ἡ κοσμοθεωρία τοῦ Πλανούδη («ρητορεία καὶ φιλοσοφικὸς στοχασμός», σσ. 165-170). Ἀκολουθοῦν τρεῖς ἀκόμη ἑνότητες: α) συγγραφεῖς καὶ παραθέματα στὸ ἐπιστολογραφικὸ corpus (σσ. 261-285), ἡ δομὴ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Μαξίμου Πλανούδη (σσ. 287-303) καὶ τέλος ὁ καταληκτήριος[8] ρυθμὸς τῶν προτάσεων (σσ. 305-308).

Συμπεράσματα καὶ εὑρετήρια (309-331) συμπληρώνουν τὴν πολυδιάστατη αὐτὴ ἀνάλυση τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Πλανούδη. Ἡ ἐργασία ἀποτελεῖ σημαντικὴ συμβολὴ στὴν μελέτη τοῦ ἔργου τοῦ διαπρεποῦς βυζαντινοῦ λογίου καὶ ἐμπλουτίζει τὴν συνεχῶς αὐξανόμενη, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, βιβλιογραφία περὶ βυζαντινῆς ἐπιστολογραφίας μὲ ἕνα ἀκόμα χρησιμότατο βοήθημα.

Στυλιανος Λαμπακης
Ἰνστιτοῦτο Ἱστορικῶν Ἐρευνῶν / Ε.Ι.Ε.
Τομέας Βυζαντινῶν Ἐρευνῶν

7. Στὴν σ. 159, σημ. 2 πρέπει νὰ συμπληρωθεῖ ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου τῆς C. White, *Christian Friendship in the Fourth Century*. Διορθωτέα καὶ δύο μικρὰ παροράματα στὴν σ. 287, σημ. 1: *Patriarchenurkunden* ἀντὶ Patriarchurkunden καὶ *Geschichtsschreibung -Geschichtsschreiber* ἀντὶ Gesichtsschreibung καὶ Gesichtsschreiber.

8. Ἂν καὶ ὁ τύπος ἔχει χρησιμοποιηθεῖ καὶ ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο Ο. Λαμψιδη, Ὁ καταληκτήριος ρυθμός τῶν προτάσεων εἰς τὸ *Ἐγκώμιον Τραπεζοῦντος* τοῦ Βησσαρίωνος, *Βυζαντινὰ* 12 (1983), 225-231, προτιμότερος ὁ τύπος «καταληκτικός», ὀρθότερος κατὰ τὰ λεξικά.